

AYNUR MUSTAFA

MƏHV OLMUŞ GƏLƏCƏK

(hekayə)

"...Yağışlı havada qol-qola girib titrəyən adamların, qaçaraq yağışın yerdə yaratdığı kiçik gölməçəni başqalarının üzərinə sıçradıb özünü yağışdan qorumaq istəyənlərin, siqaretlərini çəkmək üçün ağacın altında dayanıb tütününü acgözlüklə ciyərlərinə ötürənlərin, köşkdən aldığı qəzeti islanmamaq üçün paltosunu açıb sinə tərəfində gizlətməyə çalışanların iç dünyası indi onun gözündə nazik köynəkdə ora-bura qaçan, dişləri bir-birinə dəyən, soyuqdan bir yerdə dayanma bilməyən balaca uşaqların cib dəsmalı satmağa çalışması qədər əzablı, ağırverici idi..."

Yağışın yağmasına özlərini "sevinirmiş" kimi göstərən ətrafdakıları gülüş sədalarına qərxdən qızların da, pencəklərinin qollarını əllərinin üstünə çəkən, ayaqlarının birini qoyub birini götürən, dostlarının yanında üşüdüyünü bildirməmək üçün "mübarizə aparən" oğlanların da gülən dodaqlarının altında, bəlkə də, Könüldə olduğu kimi, "Titanik"i batan okean boyda dünya vardı".

Könülü bir ay olardı ki, tanıyırdı. Adətən, şəhərdən kəndə gələn qızlar yeni mühitə çətin alışırlar, amma Könül tamam fərqli qız idi. Ümumiyyətlə, onun bura alışıb-alışmamasını hiss etmək də olmurdu. Kollece gəldiyi ilk gündən başqa qızlarla elə də ünsiyyət saxlamırdı. Düzü, qızlar onu elə də çox sevmirdilər.

Maraqlıdır, Könül onlara heç nə eləməyib, amma həmişə ona qəribə baxırdılar...

Dərs zamanı elə gözəl çıxış edirdi ki, ondan sonra kiminsə mövzu barədə nəsə məruzə etməsi günah olardı. Həm də guya çıxıb nə danışacaqdılar ki? O, mövzu barədə onsuz da hər şeyi danışdı.

Murad onunla söhbət eləməyi çox istəyirdi, eyni zamanda yaxınlaşmağa da çəkinirdi. Könül onların heç yaşadı da deyildi. Həm də dünyagörüşü də çox idi. Elə problem də burasındadır ki, onunla nədən danışacağını bilmirdi. Çünki onun nə az, nə çox, düz 28 yaşı vardı.

* * *

Zəng vurulan kimi arxasınca qaçdı. Həmişəki kimi yenə çəkinirdi... Əlindən yalnız onu izləmək gəlirdi. Könül yolqırağı stulların birində oturanda Murad yolun o biri tərəfində olsa da, onu gördü. Artıq geriye yol yox idi, onun yanına getməli idi... Getdi də... Qeyri-ixtiyari yanında əyləşdi.

-Salam, Könül..

-Hə, Murad... Salam. - Başını qaldırmadan gözlərinin ucu ilə ona baxdı. - Məni izləyirdin?

-Mən?

-Hə, sən... - Ona elə gəlirdi ki, bir az sərt səsləndi.

-Yox, əslində... - Elə çox həyəcanlanmışdı ki, nə danışacağını, hətta nə üçün onu izlədiyi-

ni belə unuttu.

-Niyə gəlmisən bura?

-Bilmirəm..

Başqa heç nə demədən sağollaşıb ayağa qalxdı və getdi... Muradın özü belə öz fərasətsizliyinə heyrət etmişdi. Elə salamlaşmaq üçün gəlmişdi bura?..

Yolboyu bir daşı təpikləyə-təpikləyə dağınıq fikirləri ilə özünə əzab verirdi. Sanki içində böyük bir boşluq vardı. Gündən günə böyüyən o boşluğun içində boğulurdu. Tutqun hava, bəlkə də, iç dünyasındakı qara buludlardan xəbər verirdi.. Yağış yağsaydı... Günlərlə yağışın yolunu gözləyirdi. Bilirdi ki, Tanrının evindən gələn yağış içindəki boşluğu dolduracaqdı... O buna inanırdı...

* * *

Səhər Murad gözlərindəki yorğunluqla ayıldı. Bəlkə də, həyatda ən böyük xoşbəxtlik yorğunluğu hiss etməkdir. Bəlkə də, yox... Heç özü də dəqiq bilmirdi. Bircə onu bilirdi ki, evdəki səssizlik və təkliklə birlikdə səhər yeməyi yemək çox əzablıdır. Bəzən də vahiməli... Hər günün başlanğıcı günəş doğulan zaman yeni kədər libası da ölçülərinə uyğun olaraq əyninə tikilirdi. Daha heç nəyi düşünmək istəmirdi. Düşündükcə üşüyürdü... İlin bütün ayları qış fəslə olan dünyasında payız yağışı üçün darıxmışdı... Hə, bir də xəzan üçün... Ayaqlarının altında əzilən yarpaqların xışiltısı nəticəsində ruhuna gətirilən yeni bir musiqi sədası üçün darıxmışdı...

Bütün xəyallarından ayrılaraq kollecə getməli idi. Bu gün mütləq... mütləq onunla danışacaqdı...

* * *

-Müəllim, olar?

-Gəl keç, tez ol, bir də gecikmə.

Yerində oturmağa gedənəcən gözü onu axtardı, amma yox idi. Deyəsən, gəlməmişdi...

-Arzu, Könül gəlməyib?

-Yox.

İndi içindəki boşluq daha da böyüməyə başladı. Bu boşluğun içində isə cavabsız suallarla dolu eybəcər fikirlər vardı. "Görəsən, niyə gəlməmişdi?.."

* * *

Dərs bitən kimi özünü tez çölə atdı. Kollecədəki insan çoxluğu onu daha da sıxırdı. Təmiz havanı ciyərlərinə çəkdikdən sonra ciyinlərinə də daşdığı "günahsız günahları"ni bir müddətlik yerə qoyaraq saf və pak cismi ilə göylərə baxdı... Tanrının gözlərindəki gülümsəmə simasına yayılarkən ağılı yenə də Könüldə idi..

Dünən onu izlədiyi yolları bir daha izləyərək düşüncələrinə qapıldı. Elə çox istəyirdi ki, ayaqlarının yol aldığı, ürəyinin apardığı yerlərə getməyi... Sadəcə, unutmaq istəyirdi, onu hər gün bir az daha sökən problemlərini, qayğılarını... Artıq daxilindəki aləm də ona gözəl gəlmirdi. Nə olsun ki, 18 yaşlı gənc oğlandı..? O da için-için ağlamaq, bağırmaq istəyirdi illərin kədərini söküb atmaq üçün... Ən böyük istəyi də Könüllə bircə dəfə də olsun ürək dolusu danışmaq idi. Çünki Könüllə onu nəşə bağlayırdı. Bəlkə də, bu bağ hər ikisinin qəlbində yuva salan kədər idi...

-Murad... - Könül elə dünən əyləşdiyi stulda oturmuşdu.

-Aaa, Sən... Sən burda idin? Bağışla, səni görə bilmədim.

-Başa düşürəm.. Gəl, otur.

Oturduqdan sonra ürək döyüntülərinin artdığını, indi yerindən çıxacaq kimi döyündüyünü hiss eləyirdi. Deyəsən, yenə həyəcanlanmışdı. Yenə də nə danışacağını bilmirdi. Elə bil dili tutulmuşdu. Həm də qorxurdu... Qorxurdu ki, deyəcəyi söz onun xoşuna gəlməz... Amma bir yerdən başlamaq lazım idi. Yoxsa bu səssizlik ikisini də boğacaqdı.

-Sən həmişə burda oturursan?

-Hə... Bura çox gözəldi. Bax, o ağacın başındakı yuvanı görürsən? Hər gün gəlib ora baxıram. Balaca quşlar o qədər gözəldirlər ki... Hə, hərdən də dalaşırlar. Hələ anaları yemək gətirəndə onların davalarını görəsən...

-Dərsə niyə gəlməmişdin?

-Gəlmək istəmədim. - On-on beş saniyə fasilə verdi. - Ora bax, mağazaya gedən yaşlı qadın... Hər gün bu saatlarda gəlib 2 yumurta, bir balaca qatıq bankası və yarım kilo çörək alıb gedir. Hələ bankın qarşısındakı dayıya bax... O da hər gün banka kartını salıb təqaüdünü yoxlayır. O velosiped sürən uşaq isə hər gün rula ke-

çirdiyi bir salafan içki şüşəsini gətirib mağazaya təhvil verir. Qarşılığında ona verilən pula binanın küncündəki məktəbə girib nəşə alaraq sevinə-sevinə velosipedini sürüb gedir. Həyat yaşayanda yox, qıraqdan izləyəndə çox gözəl olurmuş...

Araya yenə sükut çökdü...

-Səndən bir söz soruşa bilərəm?

-Hə.

-Sən xoşbəxtsən? (Muradın özü də öz sualına təəccübləndi... durduğu yerdə bu sualı niyə verdi axı..? Kaş ki, heç danışmazdı.)

İlk dəfə idi ki, gözlərinin içinə baxırdı... Xeyli baxdı, baxdı və cavab gəlmədiyini görüb:

-Əslində, yer üzündə heç kim xoşbəxt deyil!

- dedi.

-Ola bilər... - Könül baxışlarını ondan çəkdi.

-İnanmıram məni başa düşəsən...

-Yox... başa düşürəm.. Heç mən də xoşbəxt olub-olmadığımı bilmirəm. Ümumiyyətlə, mən heç nəyi bilmirəm.

Elə bu vaxt məktəbdən yenicə çıxan qızla anası dinclərini almaq üçün onların yanında oturdu.

-Ana, daha məktəbə getmək istəmirəm.

-Niyə? Kimsə xətrinə dəyib?

-Məktəbdə heç kim məni sevmir. Buna görə hər gün soyuyuram ordan. Dərsdə ürəyim çox sıxılır.

-Danış, görüm nə olub?

-Ədəbiyyat gecəsi olacaq deyə şeir demək üçün bir uşaq istəyirdilər. Mən də getmək istəyirdim, amma icazə vermədilər. (ağlayır)

-Bəlkə, yaxşı deməmişən?

-Ana, axı özün də bilirən ki, şeiri çox sevirəm... həm də qəşəng deyə bilirəm.

-Bəs nə üçün icazə vermədilər?

-O biri uşağın anası məktəbdə müəllimə işləyir. Ona görə mənim əvəzimə o uşağı götürdülər.

-Ay qızım, bunlar hələ kiçik məsələlərdir. Düşünmə belə şeyləri, bundan da böyük problemlərin olacaq. Hər kiçik çətinliyə görə də qırılmaq olmaz axı... Gəl, evə gedək. Sabaha yadımdan çıxacaq bunlar.

Onlar lap gözdən itənə qədər Murad gözlərini çəkə bilmirdi. Könül isə ondan fərqli ola-

raq, gözlərini yerə dikmişdi.

-İndi gördün ki, həyatda heç kim xoşbəxt deyil..? Hətta balaca bir qızın belə özü boyda sıxıntıları var. Bu sıxıntılar insanın içində kök salıb günü-gündən böyüyür. Amma... mənim problemlərim öz yaşımdan da böyükdür... Daşıya bilmirəm artıq. Yorulmuşam. Özü də çox... Amma məcburam.

-Sən niyə belə bədbin düşünürsən? Əslində, mənim düşüncəmdə sən çətinliyi sevən biri kimi görünürsən. Asan olanlardan qaçıb, çətinlərə doğru gedirsən. Çox qəribədir..

-Asandan qaçmıram, çətin olanların özü mənə doğru gəlir. Elə bilirən, yaşamaq mənim üçün gözəldi? Hər gün, hər gecə əzab çəkirəm. Heç bilirən, səhərin açılmasını gözləmək, gözlərini yumub yuxuya gedə bilmək necə çətinidir..?

-Bəlkə, tək qalırsan deyə belədi? Hərdən məndə də olur. Sənin valideynlərin şəhərdədilər?

-Mənim valideynlərim yoxdur... (səsi titrəyirdi... qəhərdən gözləri qıpqırmızı olmuşdu)

-Bağışla məni... Bilmədən...

-Yox, heç nə olmaz, sənin heç bir günahın yoxdur. - deyib sözünü kəsdi.

Demək olar ki, bura qədər söhbətləri gözəl alınmışdı. Amma gərək... Artıq nədənsə danışmağının heç bir mənası yox idi. Onsuz da hər şeyi bərhad eləmişdi.

-Valideynlərimi 14 il bundan əvvəl maşın qəzasında itirmişəm. - deyib, davam ediləcək əzablı səssizliyin qarşısını aldı... baxmayaraq ki, dediyi söz səssizlikdən daha çox əzablı idi.. - Mən qardaşımın babamgildə qalırdım. Amma onlar da çox yaşlı olduqlarından bizə baxa bilmirdilər. Qardaşım da balaca idi... Hələ heç 1 yaşı da yox idi. Məni məktəbdən çıxarıb evləndirmək istəyirdilər..

-Niyə? - Bir az səbirsiz, bir az da əsəblə soruşdu.

-Çünki çox yaşamayacaqlarını bildirdilər... Elə bir müddətdən sonra nənəmin dünyasını dəyişməsi babamı tamamilə çökdürmüşdü. Onun getməyini heç cür qəbul edə bilmirdi. Günü-gündən də öz vəziyyəti ağırlaşırırdı. Bundan sonra babamın fikri daha da qətiləşdi...

Məni tez bir zamanda biri ilə evləndirib qardaşımı da mənə əmanət etməli idi. Amma mən məktəbdən ayrılmaq istəmirdim. 15-16 yaşında olan hər bir qızın gələcəklə bağlı böyük arzuları olur... Bəlkə də, arzularım məni böyük yanlışlığa apardı... Mən qardaşımı da götürüb evdən qaçdım. Bilirəm, çox günahkaram... Babam mənə görə öldü. Bizim fikrimizi çəkə-çəkə...

-Bəs qardaşın? O hardadı indi?

-Şəhərdə... - Bir az fasilə verib: - Xəstəxanada... - dedi.

Könülün səsində titrəyiş, boğazında qəhər vardı. Murad heç nə demədi... Artıq danışmaqdan qorxurdu. Amma bir neçə saniyədən sonra Könül özü danışmağa başladı...

-Yeddi ay bundan əvvəl həkimlər onun xərcəng xəstəsi olduğunu dedilər... - Ağlayırdı... həm də illərin ağrısını gözlərindən töküüb, hıçqırıqlarını içində boğmağa çalışırdı... - Mən ona yaxşı baxa bilmədim..

-Bəs...

-Nə soruşacağını bilirəm. - deyib sözünü kəsdi. - Kollecə oxumağım müvəqqətidir... Qardaşım oxuduğumu bilmir... Sadəcə ürəyimdə qalan qırıq arzusunun kiçik bir hissəsini həyata keçirmək istəyirəm.

-Qardaşının xəstəxana xərclərini kim ödəyir? Axı sən də oxuyursan... işləməyin mümkünsüzdür...

-Yox, işləyirəm... Rayona gəlməyimin də səbəbi budur. Şəhərdə təhsilsiz olduğum üçün məni heç bir işə qəbul etmədilər. Yalnız burda gecə növbəsində iş tapa bildim. Hər ayın sonu şəhərə - qardaşımın yanına gedirəm. Dərmanlarını alıb, xəstəxanada qalmağı üçün müəyyən qədər vəsait verib geri qayıdıram. Əslində müalicə ilə sağala bilməz... Yalnız əməliyyat olunmalıdır. Amma mən əməliyyat üçün lazım olan pulu heç vaxt toplaya bilmərəm. Sadəcə onu bacardığım qədər həyatda saxlamağa çalışıram. O mənim tək ümid yerimdir... O da getsə... Mən möcüzələrə inanıram. - deyib, sağollaşmadan qalxıb, ağlaya-ağlaya qaçdı.

Yerindəcə donub qalmışdı... Bu günə qədər onun üçün əlvan olan hər şey indi bomboz, təmiz hava isə boğucu idi... Boğazında səs telləri

bir-birinə düyünlənmişdi... nə udquna bilirdi, nə də danışa... Bütün gücünü toplayıb, yavaş-yavaş addımlarla evə getməyə çalışırdı.

* * *

Bu gün yenə də dərsə gəlməmişdi.

* * *

Çox qərribə idi... Heç ağzını belə açmırdı. Sanki hər şeyə qorxu ilə baxırdı..

-Könül... Yaxşısan?

-Vəziyyəti ağırdı.

-...

* * *

Murad səhər yuxudan oyanıb gözlərini açanda hava tutqun idi. Sanki təbiət bütün bu olanlara görə kədərə bürünmüşdü... Özünü çox pis hiss eləyirdi. Nəse demək istədi. Ancaq yadına düşdü ki, evdə təkdi. Nə qollarını tərpedə bilirdi, nə də ayaqlarını... sümükləri işləmirdi... Elə bil bütün orqanları da bədənini tərk etmişdi. Quru bədənində soyuq ruhu gəzirdi...

Bir neçə saat tərpenməz vəziyyətdə qaldıqdan sonra ayağa durmağa cəhd göstərdi. Ağır-ağır hərəkətlərlə əynini dəyişib, özünü cəmiyyətin içinə atdı.

Bir qədər getmişdi ki, şimşək çaxmağa başladı. Buludlar artıq ondan əvvəl hər şeydən xəbər tutmuşdu...

Yenə də dağınıq fikirləri ilə yol gedib, yağışın yerdə yaratdığı kiçik gölməçələri yararaq kollecə doğru addımlayırdı. Uzaqdan Könülü gördü. Düz səkinin ortasında dayanıb göyə baxırdı. Qaçaq-qaça onun yanına gedib səsəlməyə başladı. Amma onu eşitmirdi... Ağına həmin an heç də yaxşı olmayan... çox pis fikirlər gəlirdi. Qorxu içində çiyinlərindən tutub silkələməyə başladı. Könül başını bir az aşağı əyərək gözlərinin içinə dərin bir boşluqla baxırdı... Gözləri qıpqırmızı idi. O ağlayırdı... Gözlərindən göylərdən düşən yağış damlaları kimi göz yaşını axırırdı..

-O getdi...

Murad heç vaxt bu qədər çıxılmaz vəziyyətdə qalmamışdı... Artıq ürək döyüntülərini belə hiss edə bilmirdi. Elə bil hər şeyin sonu idi... Amma... Könül üçün hər şeyin sonu çoxdan olmuşdu...

10.12.2017 (02:47 - 06:09)